

PESMI

Marijan Štancar-Monos

PET KROKARJEV

Pet krokarjev nosi krsto mojega otroštva
nad vode in ne vedo, kam bi jo odložili.

Pet krokarjev s črno krsto
nad pepelom ugaslih ognjišč,
brez peruti v noč tolče z razbeljenimi kremplji.

Pet črnih, obletelih krokarjev.

Drevesa golih kostanjev so zrasla,
da s ploščatimi dlanmi priklepajo nebo
na sive skale;
mrtvi krokarji vse dni nosijo votlo krsto
izgubljenih stopinj mojega otroštva
nad razpokane kamne prezira...

TA DAN

Razdrle so ptice nebo,
predrle s kreljutmi,
razprle platane v gejzire boli;
kako je temno — mati, ko se zori...

V pepel obale kopljem strugo
novemu plamenu,
povezujem ga s stekleno žrdjó —
prevpiti hočem grmenje tišine;
v stene brezupa upira slepo oko.

Stopil sem na poslednji vrh — ta dan,
da ujamem v razprte prste
razbiti kolobar domačega zvona;
goli vran mi tolče jermene razhoda, ta dan,
ta poslednji dan
neizjokanega hrepenenja slepega laboda,
ta dan: — Mati, ta dan!...

MELANHOLIJA

Zrak je sivo bel
kot srebrni žleb noči;
v črnem kostanju
odprti vran golči.

Skozi veno stolpne ure
padajo orumeneli listi
mojih dni...
Park jih grêbe vase
skozi žleb noči
in zrak jih lepi
blaznemu vranu
s kepo krvi
na resasti vrat.

Moji dnevi so
kot rezek sivo bel zrak
kadar se mi
skozi srebrni žleb noči
zagrizejo v kaplje pepela
na nagnitem nagrobnem križu...